

Παιδεία του, ἡ Ἐκκλησία του. Ἀφῆσέ μας στήν ἡσυχία μας· γιά μᾶς ἡ ἐθνική ἀποκατάσταση εἶναι πῆρες πῆρες νά σε φάγω· ὁ κόσμος εἶναι ὑποχρεωμένος νά ἔρτη μέ τούς στόλους του καί μέ τούς στρατούς του νά μας δώσῃ ὅλες τίς χώρες καί ἅ' ἀπό τοῦ Ἰστρου μέχρι τοῦ Ταϊνάρου καί ἀπό τοῦ Ἰονίου μέχρι τοῦ Εὐφράτου καί Τίγρητος συμπεριλαμβανομένων καί τῶν νήσων, ἵνα μὴ εἰπωμεν Μεγάλην Ἑλλάδα καί Σικελίαν, Κυρήνην καί Αἴγυπτον· διότι ἡμεῖς εἴμεθα τῶν Μαραθωνομάχων οἱ εὐκλεῖς ἀπόγονοι καί τοῦ Περικλείους καί Δημοσθένους οἱ ἀναγκαῖοι κληρονόμοι. Αὐτὰ τὰ κοῦφια καρδιά πόσες καί πόσες φορές τάκούσαμε; Πόσες φορές αὐτὰ τὰ ξεραστικά μᾶς τὰ ἐποτίσανε οἱ φωνακλάδες ἀκήρυκες τῶν ἀπαρραγμάτων δικαιωμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους; Καί ὅμως αὐτὸς ὁ Χριστὸς κηρύττει εἰς τὸ πείσμα ὅλων τῶν ἀνοήτων, Αὐτὸς, ὅπου ἡ ἀπρόσεκτη ἀνθρωπότης τὸν ἐπῆρε γιά ἓνα ὄνειροπόλο ἰδεολόγο, ὁ παραπάνω ἀπ' τὸν καθένα διδάσκαλος, καί κήρυκας τῆς πρακτικότητος, Αὐτὸς, λέγω, κηρύττει πῶς ὁ κάθε ἕνας εἰς αὐτὸν τὸν κόσμο πρέπει ν' ἀπολύσῃ τὸ χεῖρ του νὰ κάμῃ κεῖνο ποῦ τὸν καλεῖ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νὰ μὴν προσμένῃ ἀπὸ κανέναν ἄλλον.

Κύριοι Ὑπουργοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἔλατε, κοπιᾶστε εἰς τὸ τραπέζι, φωνάζει ἡ σάλπιγξ τοῦ Θεοῦ, ὅπου θὰ φαγῶθῃ Θράκη καί Μακεδονία, Ἡπειρος καί Ἀλβανία, Κρήτη καί νησιά, καί τόσα καί τόσα.— Ἀ, μὰ τὸ πέτυχε καί σὺ βρήκες τὴν ὥρα. Ἀγρόν ἀγοράσαμε· ἔχε μᾶς παρατημένους· ἔχομε τίς φροντίδες καί τίς ἐννοίες μας τί θὰ θὰ κάμωμε τὸν Σχολάρχῃ Παπακαμπυλίων καί τὸν ἀλατοποθηκάρῃ Κωθωνίων· ἔχομε καί σένα νὰ μᾶς φωνάζῃς γιά Μακεδονίες καί Θράκες· ἔχε μᾶς παρατημένους· αὐτὰ πῆς τα στοὺς προγόνους μας· ἡμεῖς ἔχουμε τίς σκοτούρες μας καί τίς δουλειές μας, τὰ βώδια μας καί τοὺς δασκάλους μας, τὰ χωράφια μας καί τοὺς κουμπάρους μας.

Κοπιᾶστε, Ἀρχόντες καί Μεγιστᾶνες τῆς Χώρας, εἰς τὴν κληρονομία ποῦ ὡς καθὼς μουρμουρίζετε εἶναι δική σας ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ στάθηκε ὁ κόσμος. Δὲν ἔχομε καιρό, θ' ἀποκριθῶμε· ἡμεῖς ἔχομε τόσα ζευγάρια βώδια νὰ τιμαρῶμε· ἔχομε τοὺς ἐκλογηδὲς μας, τοὺς ποσαπάρνηδες, τὰ ρουσφετάκια μας. Δωστέ μας ὅ,τι προαίρεσται· γιὰ τὸ γλέντι ποῦ μᾶς καλεῖτε, δὲν ἀδείαζομε.

Ἔλα ὅλο τὸ ἔθνος, ἔλα ὅλο τὸ Ρωμαϊκόν. Δὲν

ἔχομε καιρό· καί παντρολογίμαστε, καί τέτοιαν ὥρα τέτοια λόγια δὲν ταιριάζουν· ἡμεῖς δὲν εἴμαστε γιά τέτοια γλέντια· δὲν τὰ κόβουν τὰ δόντια μας· Θέλεις ἐκλογές, συλλαλητήρια, κουμπουριές; σφάζιμο γιά τὸ φιλότιμο; ἐλληνικοῦρες; σανίδες; εἴμαστε στὸ φτερό· ἄλλο τίποτα μὴ γυρεύῃς.

Τ' ἀκούει αὐτὰ ἡ θεϊκὴ ὑπομονή, τ' ἀκούει καί δὲν μπορεῖ ὡς τὸ τέλος νὰ βαστάξῃ τὰ παράξενα. Τέτοια λοιπόν; Βώδια καί χωράφια καί παντρολογήματα καί προγόνους, ἐκλογές καί κουμπάρους, συλλαλητήρια καί κουμποῦρες, βουλευτάδες καί σανίδες, αὐτὰ σὰς ἀρίσουν, αὐτὰ νειρεύεστε νύχτα μέρα; Λοιπὸν νὰ ποῦ βρήκατε τὴν παραδείσεό σας; τί ἄλλο θέλετε; καθήσατε στήν ἡσυχίαν σας κι ἄλλοι ἄς κοπιᾶσουνε στὸ ἔτοιμο τραπέζι. Ἐμπρὸς σακατῆδες, ὀρίστε κουτσοί, στραβοί, κουλοί, προστυχογεννημένοι, Ρουμᾶνοι καί Βούργαροι, Σέρβοι καί Μαυροβουνιώτες, Αὐστριακοὶ καί Ἴταλοι, Ἀρβανῆτες καί Ἀρμένιοι, Σκύθες καί Ἀραπάδες, ἔλατε φάτε, πιῆτε στήν ὑγεία καί τὴν προγονικὴ δόξα αὐτῶν ἐνδόξων ἀπογόνων τοῦ Πλάτωνος καί τοῦ Ἐπικούρου· αὐτοὶ ἦτανε οἱ καλεσμένοι μου, ἀλλὰ δὲν ἐβρήκανε καιρὸ οἱ καημένοι νὰ κοπιᾶσουν, κι' ἔτσι γενήκατε σῆς οἱ ἐκλεκτοὶ μου, οἱ ἀγαπημένοι μου, σῆς ποῦ ἔχετε τὴ δύναμη νὰ σακρώνετε ἱστορία καί δὲν καρτερεῖτε ἀπ' τὰ κόκκαλα τῶν προγόνων σας ζωὴ καί προκοπή.

Αὐτὰ διδάσκει τὸ σημερινὸ Βαγγέλιο γιά κεινοὺς ποῦ ἔχουν αὐτιά νὰκούνε καί μυαλό νὰ καταλαβαίνουν ὅ,τι ἀκούνε. Ὁ κάθε ἄνθρωπος, κ' ἡ κάθε ἐποχὴ καιροστώνει τὴν τύχην της καί τὴ δόξα· ὁ Θεὸς δὲν θέλει τὸν ἀπρόκοφτον ἄνθρωπο, τὸ ἀπρόκοφο ἔθνος. Κι' οἱ Ὁρθοῖαι τὸν παλιὸ καιρὸ καυκίωντανε πῶς ἦτανε παιδιὰ τοῦ Ἀβραάμ· μιά ὅμως καί δὲν ἐβρεθήκανε πιδέξιοι νὰ δεχτοῦνε τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ, ὅπου κατέθηκε ὁ ἴδιος νὰ τοὺς φέρῃ, τοὺς ἐξέγραψε ἀπ' τὴν ἱστορία τῶν βασιλείων τῆς γῆς καί τοὺς ἐσκόρπισε στὰ τετραπέρατα τοῦ κόσμου. Καί τώρα μ' ὅλη τους τὴν ἀρχοντιά, τὴν γραμματοσύνη, τὴν ἐξυπαδάδα, εἶναι γιά τὸν κάθε ἐθνικὰ ἀποκατεστημένον χαμηλὴ σὰν τὰ σκυλιά, ποῦ ἔχει ὁ καθένας τὸ δικαίωμα νὰ κλωτᾷ καί νὰ τὰ χτυπᾷ, ὅπου τὰ εἶρη. Ἀπὸ δῶ τοὺς διώχνουν, ἀπὸ κεῖ τοὺς ἔρχονται· ἐδῶ τοὺς χτυποῦνε, ἐκεῖ τοὺς σκοτώνουν, καί τὸ δίκιο τοὺς ποῦπετα δὲν τὸ βρίσκουν. Καί ὅμως εἶναι τέκνα τοῦ Ἀβραάμ.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Θεός, ὁ μεγάλος καί παντοδύνα-

μος, ὁ πολυέταιος, ὁ πολυέσπλαγχνος, τὸ ἔθνος, ὅπου ξεχώρισε ἀνάμεσα σ' ὅλα τὰ ἔθνη ὡς διαλεχτό, καί τοῦ ἔταξε πῶς θὰ κυριεύῃ τὴ γῆ, ὅταν τὸ εἶδε πῶς δὲν εἶχε ὁρῆσθαι γιά τέτοιο μεγάλο ριζικό, τὸ πέταξε σὰν ἀποπάτη, σὰ σκύβαλο στοὺς πέντε δρόμους ὅπου τὸ καταπατεῖ ὁ κάθε Κατσίβελλος. Δὲν ἐθυμῆθη οὔτε τὸν Ἀβραάμ τὸ φίλο του, οὔτε τὸν Ἰσαάκ τὸν ἀγαπημένο του, οὔτε τὸν Ἰσραὴλ τὸν ἅγιο του, οὔτε τοῦ Δαβὶδ τίς παναρμόνιες μελωδίες, οὔτε τοῦ Σολομώντος τὴν οὐρανοκατέβατη σοφία, οὔτε Προφῆτες καί Κριτᾶδες. Κι' ὕστερα ἀπ' αὐτὰ τί προσμένεις σὺ ὁ Ρωμῖός, ὁ Γραικός, ὁ Ἕλληνας;

Ὁ Θεὸς ἔδωκε φρένα καί σκέψη στὸν ἄνθρωπο νὰ γυρεύῃ μ' αὐτὰ τὴν προκοπὴν του· ὅζω ἀπ' αὐτὸ κατέθηκε κι' ὁ ἴδιος καί μὲ λόγια καί σοφὲς παραβολὰς τοῦ εἰδείζε πῶς πρέπει νὰ μεταχειρίζεται αὐτὰ τὰ θεϊκὰ του δῶρα.

Ἀλλοίμονο στὸν ἄνθρωπο, δυστυχία στὸ ἔθνος ποῦ δὲν καταλαβαίνει τίς συμβουλὲς τοῦ Θεοῦ. Θὰ καταντήσῃ αὐτὸ τὸ πρωτοκλέστο στῆς προκοπῆς τὸ δρόμο, τὸ περίγelo τοῦ κάθε σακάτη καί ψωριασμένου.

Ὅποιος ἔχει αὐτιά ἄς ἀκούῃ τοῦ Θεοῦ τὰ λόγια· κι' ὅποιος ἔχει μάτια, ἄς βλέπῃ τὸ δρόμο ποῦ τοῦ δείχνει. Ἔτσι μονάχα μπορεῖ νὰ σωθῇ.

Ο ΚΗΡΥΚΑΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

Κάποτες ὁ γιὸς μιανῆς Σπαρτιάτισσας κουταχθῆκε στὸν πόλεμο καί γιά τοῦτο στενοχωριότανε παραπολύ.

— Μὴ λυπᾶσαι, παιδί μου, τοῦ εἶπε κείνη, γιὰτὶ σὲ κάθε βήμα σου θὰ θυμᾶσαι τὴν παλληκαριά σου.

Ὁ βασιλεὺς Λυσίμαχος εἶπε κάποτε στὸν Φίλιππιδῃ τὸν κωμωδιογράφου ποῦ εἶτανε φίλος του καί σύντροφός του:

— Τί θέλεις νὰ σοῦ χαρίσω;

— Ὅ,τι θέλῃς, τοῦ ἀποκριθῆκε κείνος, ἐξὸν ἀπὸ τὰ μυστικά σου.

Μιά φορὰ ὁ Φίλιππος ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας ἤθελε ἀπάνου στὸ τραπέζι νὰ διορθώσῃ ἓνα τραγουδιστὴ καί νὰ τοῦ μιλήσῃ γιά μουσική· κι' ὁ τραγουδιστὴς τοῦ εἶπε:

— Νὰ μὴ σοῦ τὸ δώσῃ ὁ Θεός, βασιλεῦ μου, τέτοιο κακό, ὥστε νὰ ξέρῃς ἀπὸτὰ καλὺτ' ἀπὸμένα.

Α'.

Εἶταν μιά φορὰ ἓνας κλέφτης, ξακουστός, καί πῆρε ἓνα παληκάρι νὰ τὸ μάθῃ τὴν τέχνην του, νὰ βγαίνουν μαζί στὴν κλεψιά. Ὑστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια ὁ μικρὸς ἐμαθε καλλίτερα ἀπ' τὸ μεγάλο τὴν κλεψιά. Μιά βραδιά συμφώνησαν οἱ δύο νὰ πᾶν νὰ κλέψουν μέσα ἀπ' τὸ χαζανὲ τοῦ βασιλεῦς φλωριά. Πῆγαν λοιπὸν τὴ νύχτα, ἀνέβηκαν στὰ κεραμιδιὰ τοῦ παλατιοῦ, ἔνοιζαν μιά τρύπα ποῦ νὰ χωρῇ ὁ ἄνθρωπος, κι' ἀπ' ἐκεῖ κατέβηκε ὁ μικρὸς στὸ χαζανὲ, κ' εἶδινε τοῦ μεγάλου ποῦ φύλαγε ἀπ' ἐξω τὰ φλωριά. Σὰν πῆραν ὅσα ἤθελαν, βγήκε ὕστερα κι' ὁ μεγάλος κ' ἐφυγαν.

Σὰν αὐριο ὁ βασιλεὺς εἶδε πῶς τοῦ ἔλειπαν κάμποσα φλωριά. Συλλογίστηκε πῶς αὐτοὶ οἱ κλέφτες μποροῦν νὰ ξαναπᾶν· πιάνει λοιπὸν καί βγάζει ὅλα τὰ φλωριά, καί βάζει πίσσα λυομένη, γιά νὰ κολλήσῃ μέσα ἂν τύχῃ καί πάγῃ πάλι κανεὶς. Σὰν αὐριο βράδυ πῆγαν πάλι οἱ δύο οἱ κλέφτες, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ κατέβηκε ὁ μεγάλος στὸ χαζανὲ.

Ἀντὶς ὅμως νὰ πατήσῃ σὲ φλωριά, πάτησε στὴ πίσσα, καί κόλλησε ὡς τὴ μέση. Ἀρχισε τότε νὰ φωνάζῃ γιά νὰ κατεβῇ ὁ ἄλλος νὰ τὸν ξεκολλήσῃ. Κατεβαίνει κι' ὁ ἄλλος, μὰ ποῦ νὰ τὸν βγάλῃ! Σὰν εἶδε πῶς εἶταν ἀδύνατο νὰ τὸν ξεκολλήσῃ, σκέφτηκε

πῶς ἂν τὸν ἀφήσῃ ζωντανό, αὐτὸς σὰν τὸν βρωτοῦσε ὁ βασιλεὺς θάλεγε ὅλη τὴν ἀλήθειαν, καί τότε θὰ τὰ εἶχε κι' αὐτὸς ἄσκημα. Κόψτει λοιπὸν τὸ κεφάλι του καί τὸ παίρνει. Κ' εἶναι μόνο τὸ κορμί του μέσα. Αὐριο τὸ πρῶτ' ὁ βασιλεὺς κατεβαίνει στὸ χαζανὲ καί βρίσκει ἓνα κορμὶ χωρὶς κεφάλι. Τὸ παίρνει τότε καί διατάζει τοὺς δούλους του νὰ τὸ βάλουν στὴ μέση τῆς χώρας, κι' ὅποιος περάσῃ καί τὸν κλάψῃ θὰ εἶναι συγγενὴς του, κι' ἀπὸ κείνον θὰ καταλάβουν ποῖος εἶναι.

Ἡ γυναίκα του σὰν ἔμαθε πῶς ἔσφαζαν τὸν ἄντρα της καί τὸν ἔχουν στὴ μέση τοῦ χωριοῦ, τῆς ἔρθε τρέλλα, γιὰτὶ δὲν εἶχερε τὸ λόγο. Πηγαίνει τότε στὸ σύντροφό του καί λέγει. Ἐσὺ ποῦ δὲ φοβήθηκες τὸ Θεὸ κ' ἔσφαξες τὸν ἄντρα μου καί εἰμὶν νὰ τὰ παιδιὰ μου ὁρῶντά, θὰ πάγω νὰ τὸ πῶ στὸ βασιλεῖ πῶς τὸν ἔσφαξες ἐσὺ κι' ἄς σὲ κανεῖ ὅ,τι θέλει. Τότε τῆς εἶπε ὁ κλέφτης.— Ἀν δὲν ἔκορτα τὸ κεφάλι του, ὅταν τὸν ἔπιανε ὁ βασιλεὺς καί τὸν ῥωτοῦσε θὰ ἔλεγε ὅλη τὴν ἀλήθειαν, καί ποῖόν εἶχε σύντροφο· καί τότε θὰ εἶχαμε ὅλοι μας φόβο, ὥστε κ' ἐσὺ. Τοῦ εἶπε τότες αὐτὴ πῶς ἤθελε νὰ δῇ τὸν ἄντρα της γιά στερεὴν φορὰ καί νὰ τὸν κλάψῃ κ' ἤθελε νὰ πᾶρῃ τὴ γνώμη του, πῶς νὰ πάγῃ ἐκεῖ ποῦ τὸν ἔχουν, χωρὶς νὰ τὴ γνωρίσουν. Τῆς εἶπε τότε

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΟΛΙΒΟΥ

(Τῆς Μιτυλήνης)

Τὰ παραμύθια αὐτὰ εἶναι μαζεμένα συγγενῆς μου ἀπὸ παλαιώτερον κατοίκου τοῦ Μολίβου. Ἴσως ὅμως καταστρωμένα ὄχι καταπῶς ἔκρινε, παρὰ ὅπως μιλεῖ ὁ κόσμος σ' ἡμεῖς ἀπὸ πέρα. Ἀν τὰ εἶχαμε ἀπὸ χωρικοῦ στόμα θὰ μᾶς εἶταν ἴσως πῶς χοῖσιμα· μὰ διὰν ἔρχονται ἀπὸ χωρικοῦ στόμα πρέπει νὰ εἶναι λέξη λέξη ὅπως τὰ πρόφερε ὁ χωρικός, εἰδὲμὴ προξενούτε σύγχυση, κ' ἔχουμε πολλὰ τέτοιες συλλογές ποῦ ἀνταμώνονται ὅλοι οἱ γλωσσικοὶ τύποι μέσα τους. Ἰσχυρὰ δὲν σ' αὐτὴ τὴ συλλογὴ βλέπουμε πῶς μιλοῦν σὰν χωρὶς οἱ κάπως πῶς μορφωμένοι, ὅταν τὸ κεφάλι τους δὲν εἶναι ζαλισμένο ἀπὸ ξένη γλώσσα ἢ ἀπὸ τὴν καθαρεύουσα. Κ' εἶναι χρησιμεύει τὸ λεχτικὸ αὐτὸ σὰν εἶδος βάσης γιά ὅσους φιλοτιμιοῦνται νὰ γράφουνε τὴ λαογραφίαν, — δηλαδή τὴ λαλοῦμενη ἀπὸ τοὺς μορφωμένους, τὴν κοινὴν.

Α. Ε.

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρ. 10. — Γιὰ τὸ ἔξωτε-
ρικό φρ. χρ. 10

20 λεφτά τὸ φύλλο λεφτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κισόκια τῆς Πλατείας Συν-
τάγματος, Ὁμόνοια, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν
Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁφθαλματρεῖο), Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπω-
λεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια)
στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.
Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνός
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΕΑΝΑΣΑΝΑΜΕ

μὲ τὸ μαυιφέστο πού δημοσίεψε σ' ὅλες τὶς
ἐφημερίδες ὁ καινούριος «Πολιτικὸς Σύλλο-
γος» κηρύχοντας πὼς πρέπει νὰ ἀναθεω-
ρηθεῖ τὸ Σύνταγμα, νὰ χτυπηθεῖ ἡ Συντα-
λαγὴ, νὰ πάψει τὸ ἄχρειο ψηφοπάζαρο καὶ
νὰ ρυθισθῇ πάλι τὸ ἔθνος, πού τὸ πολεμοῦν ὁλοῦ-
δες ἐσωτερικοὶ καὶ ἔξωτεροι ὀχτροί, στὰ σύγ-
καλά του.

Ὁμορφα λόγια, πολὺ ὁμορφα, καὶ γιομά-
τα οὐσία. Ἔτσι μάλιστα, χαιρετᾶται κανεὶς καὶ
τὰ λόγια, ὡς εἶναι καὶ ὅσο θέλουν παχιά, τὰ θυ-
ματίζει, τὰ προσκυνάει καὶ τὰ βάζει κορώνα
στὸ κεφάλι του. Μὰ τὰ ὁμορφα λόγια εἶχαν
καὶ μερικὲς ὑπογραφές ἀπὸ κάτω, καὶ οἱ ὑπο-
γραφές αὐτὲς ἴσως ἴσως ἀντὶ νὰ μεγαλώσουν
τὸν ἐνθουσιασμό, μᾶς τὸν ἐλιγοστήσανε, πανά-
θεμά τες.

Τὸ μαυιφέστο τὸ ὑπογράψανε μερικοὶ πρ.
Ὑπουργοὶ πού ὅσο εἶταν Ὑπουργοὶ δὲν εἶ-

πὼς θὰ τῆς φορέσῃ ἀντρίκια καὶ θὰ τῆς δώσῃ ἓνα
πανέρι γυαλικά νὰ βγῇ νὰ τὰ πουλῇ στὸ δρόμο,
καὶ σὰν πάγῃ κοντὰ στὸν ἄντρα τῆς νὰ ρίξῃ νὰ
σπᾶσῃ τὰ γυαλικά, καὶ νὰ κἀν ὕστερα πὼς κλαίει
τὰ πράματα πὼς πᾶσαν, καὶ νὰ κλαίῃ τὸν ἄντρα
τῆς. Καὶ τῆς τόκαμε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς.
Ἐκεῖνος πάλι, σὰ βράδυαζε, φόρεσε παπαδίτικα
ροῦχα, πῆρε μαζί του μιὰ μπουκαλά ρόμι καὶ πῆγε
σ' ἐκείνους πού φύλαγαν τὸν ἀποθνήσκον. Σὰν ἀντί-
κρισε λέγει στὸν φύλακα. Καλησπέρα σας, παι-
διά, τί κάνετ' αὐτοῦ; Δὲ βρεθήκατε ἀπ' τὸ πρῶτ'
νὰ φυλάγετε αὐτὸν τὸν ἀποθνήσκον; Κάνει καὶ πολὺ
πολὺ κρὶ ἀπόψε. Ἡπείστε τὸν ἀπὸ τὸν κανένα πυ-
ρωτικό; Ἐκεῖνοι πού εἶπαν πὼς δὲν εἶχαν τίποτε
νὰ πῶν. Βγάζει τότε τὴ μπουκαλά καὶ τὸν λέ-
γει. Ἐλάτε, παιδιά, νὰ πῶμε κάτι, νὰ ζεσταθῇτε
καὶ σεῖς λιγάκι. Καὶ τοὺς κέρασε ὅλους. Ἐπειτα
τὸν ἔδωκε καὶ δεύτερο, καὶ τρίτο, ὡς πού μέθυσαν
καὶ δὲν εἶχαν τί ἐκκαμνῶν. Ὁ κλέφτης πού ἦτο
φορεμένος παπαδίτικα καὶ εἶχε καὶ κάμποσες φορε-
σιές μαζί του, σηκώνεται καὶ ντύνει ὅλους τοὺς φύ-
λακες παπαδίτικα, ὕστερα παίρνει τὸ κορμὶ τοῦ συν-
τρόφου του, πηγαίνει καὶ τὸν θάπτει. Ἐκεῖνοι πού
τὸν φύλαγαν τὸ πρῶτ' ὅταν ἦρθαν στὸ νοῦ τους, εἶδαν
καὶ τοὺς εἶπε ὁ πεθαμένος. Εἶδαν καὶ τὰ ροῦχα
πού φορούσαν, καὶ πῆγαν νὰ τρελλαθοῦν ἀπὸ τὸ φόβο
τους, τί ἔχουν νὰ πάθουν ἀπ' τὸ βασιλιά. Ὑστερα

δαμε νὰ δείξουν τὴν παραμικρὴ φροντίδα γιὰ
τὴν κατάστασιν τὸ ὑπογράψανε μερικοὶ βου-
λευτάδες πού ποτὲ στὴ Βουλὴ δὲ σηκώθηκαν
νὰ μᾶς βροντοφωνάξουν ὅσα σήμερα ὑπογρά-
φουνε τὸ ὑπογράψανε ἀκόμα καὶ μερικοὶ δη-
μοσιογράφοι πού, ὁ θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ, μὰ
καὶ σήμερ' ἀκόμα κοιτάζουν πὼς νὰν τὸν ἀπο-
βουλιάξουν τὸν ἐρημὸ αὐτὸν τόπο.

Εἶναι καὶ ὑπογραφές γερὲς στὸ μαυιφέστο.
Εἶναι καὶ ἄνθρωποι πού πονᾶνε σ' ἀληθινὰ
τὴν πατρίδα καὶ πολλὰς φορὲς φωνάξανε γιὰ
τὸν ἀκράτητο κατήφορο πού πήραμε, ἓνας Γυ-
βρηλίδης λ. χ., ἓνας Ρέπουλης, ἓνας Κακλα-
μάνος, ἓνας Ἐσλιν καὶ μερικοὶ ἄλλοι, πάντα
ὅμως λιγώτεροι ἀπὸ τοὺς πρώτους πού ἴσαμε
χτὲς τοὺς ξέραμε ρουσφετιλῆδες πρώτης καὶ σή-
μερα τοὺς βλέπουμε μὲ τὴ μάσκα τοῦ ἀναμορ-
φωτῆ. Θὰ μπορέσουν οἱ λίγοι νὰ τραβήξουν
μὲ τὸ μέρος τους τοὺς πολλούς; Νὰ τὸ ζητήμα,
ἐδῶ εἶναι ὁ κόμπος, καὶ ἂν τὸ καταφέρουν, αὐτὸ
θᾶναι ἡ πρώτη ἐπιτυχία καὶ ἡ σπουδαιότερη
τοῦ «Πολιτικοῦ Συλλόγου» — νὰ ἡ θ ι κ ο π ο ι-
ή σ ε ι, πολιτικῶς βέβαια, τὰ μέλη του γιὰ νὰ
μπορέσῃ ἔπειτα νὰ ἐπιβληθεῖ καὶ στὸ ἔθνος.
Ἀλλιώτικα, καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ, λόγια, λόγια,
λόγια!

ΧΩΡΙΣ

ὑπογραφή, ἔτσι ντροπαλὰ καὶ φοβισμένα, δημοσιεύ-
τηκε στὴν «Ἀκρόπολη» τῆς περασμένης Δευτέρας,
ἓνα ποίημα δυνατὸ, ἀληθινὸ, πατριωτικώτατο, εὖ
γυρισμὸς τοῦ Βασιλιά, πού ἔπρεπε νὰν τὸ διαβά-
σουν ὅλ' οἱ Ρωμιοί, γιὰ νὰ μπῇ σὰν πυρῶμένο καρφί
στὴν ψυχὴ τους, νὰν τοὺς κάνει νὰ πονέσουν καὶ νὰ
νιώσουν πὰ τί τοὺς γίνεται.

Τὸ ποίημα εἶναι γραμμὸν διαλογικὰ, — «μιὰ
φωνή» καὶ «ὁ Βασιλιάς» — καὶ ξανατυπώνουμε δῶ ἓνα
κομμάτι, τὸ πῶς χαρακτηριστικὸ καὶ τὸ πῶς δυ-
νατὸ.

Η ΦΩΝΗ

Δὲν ἔχεις, Ὀλυμπε, θεοὺς, μηδὲ λεβέντες ἢ Ὅσσα,
Ραϊμάδες ἔχεις, Μάννα Γῆ, σκυφοὺς γιὰ τὸ χαράτσι,
Κούφιοι καὶ δυνὸι καταφρονοῦν τὴ θεία τραχιά σου
[γλῶσσα,

Τῶν Ἑθνοπαίων περιγελα καὶ τῶν ἀρχαίων παλιάτσοι.

σκέφτηκαν νὰ τοῦ πῶν ὅλη τὴν ἀλήθεια, ἴσως μ'
αὐτὸ τὸν τρόπο γλυτώσουν τὴν τιμωρία. Σηκώνουν-
ται λοιπὸν πρῶτ', πηγαίνουν στὸ βασιλιά, καὶ τοῦ
λέγουν τί συνέβηκε τὴ νύχτα ἐκείνη.

Ἐνας ἄλλος βασιλιάς, σὰν ἄκουσε πὼς σ' αὐτὸ
τὸ βασιλεῖο εἶναι ἓνας κλέφτης καὶ δὲν μποροῦν
νὰ τὸν πιάσουν, εἶπε. Κρίμα σ' ἓναν τέτοιο βασιλιά,
νὰ μὴ μπόρῃ νὰ πιάσῃ ἓναν κλέφτη. Ἀπὸ τοῦ
ἥρθε τοῦ ἄλλου σὰν προτροπή. Κ' ἔβγαλε ἄνθρωπο
καὶ γύριζε μὲς τὸ χωριὸ καὶ ἔλεγε. Ὅποιος εἶναι
αὐτὸς ὁ κλέφτης, νὰ πάγῃ στὸ βασιλιά, καὶ ἐκεῖνος
ὁρκίζεται πὼς δὲν θὰ τὸν πειράξῃ, μόνο τὸν θέλει
γιὰ νὰ ἐγδικηθῇ τὸν ἄλλο τὸ βασιλιά πού τὸν κατη-
γόρησε. Σηκώνεται τότες ὁ κλέφτης, πηγαίνει καὶ
τοῦ λέγει. Ἐγὼ εἶμαι, ἀφέντη μου, ἦρθα γιὰτὶ ἔμαθα
πὼς δὲ θὰ με πειράξῃς. Τοῦ εἶπε τότες ὁ βασιλιάς.
Ἐστὶ πού ἔλεψες τόσα πράματα μὲ τόση τέχνη,
μοορεῖς νὰ κλέψῃς κάτι πού ν' ἀξίζει ἀπὸ τὸ βασι-
λιά πού με κατηγόρησε; Τί κάπνι, ἀφέντη μου, τὸν
ἴδιο νὰ σοῦ φέρω χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Θέλω
ὅμως νὰ μοῦ δώσῃς ἓνα τουλούμι μέλι καὶ ἓνα τσου-
βάκι πούπουλα. Σὰν τοῦ τᾶδωτε, τὰ πῆρε καὶ ἔφυγε
στὸν ἄλλο βασιλιά καὶ τοῦ λέγει. Σὲ παρακαλῶ
πολὺ νὰ με πᾶρῃς δούλο, γιὰτὶ ὑποφέρνω πολὺ ἀπὸ
φτώχεια, Ἄς εἶναι, τοῦ εἶπε ὁ βασιλιάς, καὶ τοῦ
ἔδωκε νὰ βουκᾷ χῆνες. Σὰν κάθισε ὁ κλέφτης μερικὲς
μέρες καὶ ἔμαθε τὰ κατατόπια τοῦ παλατιοῦ, σηκώ-

Καὶ δημοκόποι Κλέωνες καὶ λογοκόποι Ζωῖλοι,
Καὶ Μαρμωνάδες βάρβαροι, καὶ χαῖνοι Δεβαῖτινοι
Λύκοι, ὁ κοπάδια, οἱ πιστικοί, καὶ ψωριασμένοι οἱ
[σκύλλοι,
Κ' οἱ χαροκόποι ἀδιάντροποι, καὶ πόρνη ἡ Ρωμοσύνη!

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Ποῖος εἶσαι σὺ πού μύρεσαι καὶ βαριαναστενάζεις
Καὶ πού βογγᾷ καὶ τὸ βραχνὰ γεννᾷ καὶ τὴν ἀγκοῦσα;
Ἄσφα κρατᾷς προφητικὴ, τραβᾷς ρομφαία καὶ σφάξεις;
Ποῖα θεία φωνή; Ποῖα θεία δ' ἡ γῆ; Ποῖα Νέμεση;
[Ποῖα Μοῦσα;

Η ΦΩΝΗ

Καλῶς μᾶς ἦρθες, Βασιλιά! Καὶ πρόσταξε ν' ἀνάψουν
Στὴν ἄκρῃ τοῦ γαλοῦ φωτιά,
Καὶ τὸ καράβι σύντριψε πού σ' ἔφερε ἀπ' τὴν ξενιτιά
Καὶ τὰ συντρίμια δὲς τα νὰ τὰ κῆρουν.

Καὶ εἰζώσε στὴ γῆ σου.

Μὲ τὴν ψυχὴ καὶ σάρκα τῆς ψυχῇ καὶ σάρκα μιὰ,
Καὶ νήστεψε καὶ γίνε ἀγνός καὶ κάθε τι ἀπαρνήσου.
Καὶ κάμε τὸ παλάτι σου τὰσκηταριὸν ἐρημιά.

Κ' ὕστερα πάρε δύναμη, γίνε κρατῆς, καὶ ὁρθώσου,
Κι' ἀπάνου ἀπὸ τὸν τρίχινον τὸ σάκκο τοῦ ἀσκητῆ
Κι' ἀπάνου ἀπ' τοῦ καλόγερου τὸ κομποσκοῖνι ζώσου
Τὸ ἑλληνικὸ σπαθί, λευτεροτῆ!

Καὶ μάζεψε τῆς προκοπῆς τοὺς θησαυρούς, τὰ ὄρατα,
Τῆς Ἐπιστήμης τοὺς καρπούς, τὰ νύδια τῆς Ἀρετῆς,
Τὴ θήληση τὴν πάντολμη, τὴν ἔθνοσώστρα Ἰδέα,
Κι' ὅσα στὰ ξένα γνώρισες καὶ ὅσα ἀπὸ καὶ κρατεῖς.

Καὶ πλούτισε καὶ μέτωσε τὴ χώρα σου καὶ πὲς τῆς
«Πῶς» τα καὶ κάμε τα ἄρματα, καὶ σῶπα καὶ καρτέρα
— Μειανοιωμένοι τέρεσαν ἡδμαρτωλὴ καὶ ὁ φταίστης —
Ὅσο νὰστράφη ὁ πόλεμος, ὅσο νὰ φέξῃ ἡ μέρα.

Καὶ μάθε τῆς ποῖα εἶν' ἡ τιμὴ καὶ ποῖα ἡ μεγαλωσύνη,
Καὶ πὲς τῆς αὐτὸ δαφνόδετρο μορφεῖ παντοῦ καὶ
[πιάσει,

Ἐχει καρδιά καὶ ὁ Βούλγαρος, καὶ ὁ Τούρκος ἀν-
[τρεωσύνη

Ὁ Ἀρμένιος, τῆς θυσιᾶς παιδί, σιραιμῶδες οἱ Ρου-
[μᾶνοι.

Μίσσε καὶ ἀγάπαε καὶ ἔρωτες καὶ μίσση δούλενέ τα
— Πὲς τῆς — γοργά, μὰ ταπεινά, σοφά, μ' αἰτιῶν ματιά,

ταὶ μιὰ νύχτα, ἀλείφεται μέλι, τυλίγεται ὕστερα
μὲς στὰ πούπουλα, πηγαίνει ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν κά-
μαρα τοῦ βασιλιά, χτυπᾷ τὴν πόρτα καὶ τοῦ λέγει.
Ἀνοίξε γλήγορα καὶ δὲν περιμένω. Ποῖος εἶναι; Ρωτᾷ
ὁ βασιλιάς. Ὁ χάρος πού θὰ σὲ πᾶρῃ, τοῦ λέγει
ὁ κλέφτης. Ὁ βασιλιάς θάρρεψε πὼς εἶναι κανένας
φίλος του, καὶ χωράτευε. Ἀνοίγει τὴν πόρτα, καὶ
βλέπει ἀπ' ἔξω ἓνα πρᾶμα φτερωτὸ σὰν ἄγγελος. Τοῦ
λέγει τότες ὁ ἄγγελος πὼς ἦρθε ἡ ὥρα σου καὶ ἦρθα
νὰ σὲ πάρω. Ἀδιαφόρητα αὐτὸς γύρεψε ν' ἀντι-
σταθῇ. Ὁ χάρος ἐπέμεινε, καὶ γύρεψε νὰ τὸν βάλῃ
στὸ τσουβάκι. Ἐγὼ ξέρω, τοῦ λέγει ὁ βασιλιάς,
τοὺς πεθαμένους τοὺς βάζουν στὸ σεντούκι καὶ ὕστερα
στὸ χῶμα. Ἐστὶ γιὰτὶ γυρεύεις νὰ με βάλῃς στὸ τσου-
βάκι; Γιὰ νὰ μὴ δῇς τὸ δρόμο πού θὰ σὲ πᾶρω,
τοῦ λέγει ὁ χάρος. Τὸν ἔβαλε τότε στὸ τσουβάκι,
τὸν χτύπησε στὸν ὦμο του, καὶ δρόμο. Σὰν τὸν
ἔβγαλε ὁ κλέφτης ἀπ' τὸ τσουβάκι, βρέθηκε στὸ
ἄλλο βασιλιά τὸ παλάτι, καὶ σὰν εἶδε πὼς ὁ χά-
ρος εἶταν ἐκεῖνος ὁ κλέφτης πού δὲν μποροῦσε νὰ πι-
άσῃ ὁ ἄλλος ὁ βασιλιάς ὑπολόγησαν καὶ οἱ δύο τοὺς
τὴν τέχνην του. Τοῦ ἔδωσαν πολλὰ πολλὰ φλωρίτζ,
καὶ τὸν συμβούλεψαν νὰ ζῇ τὴν ὥρην καὶ ὁμπρὸς τίμια
καὶ πρεπούμενα.